

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 22

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν Κυρίῳ Χρυσοστόμῳ λίαν ἀγαπητῷ καὶ περισπουδάζτῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ ἀσπασμῶν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Πολλῆς ἡμῖν τῆς χαρᾶς ἐγένετο πρόξενον τὰ ἐπὶ τῇ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Γερασμίας ἡμῖν Μακαριότητος πεμφθέντα ἡμῖν τίμια Γράμματα.

Ὅλη ψυχῇ εὐχαριστοῦντες Αὐτῇ παρ' ἡμῶν τε καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν ἐφ' αἷς ἡμῖν Αὐτῇ ἀπηύθυνε θερμαῖς καὶ ἐγκαρδίαις εὐχαῖς, ὅλη ἅμα ψυχῇ ἀνταποδίδομεν ταύτας ἐνθέρμως δεόμενοι τοῦ τριημέρου ἐκ τάφου Ἀναστάντος καὶ ἡμᾶς ζωοποιήσαντος Σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα δωρηῆται μὲν Αὐτῇ ὑγεῖαν τε καὶ ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν ὑψηλῶν Αὐτῆς ποιμαντορικῶν καθηκόντων, διέπη δὲ καὶ προάγῃ τὴν τῇ συνέσει Αὐτῆς καταπεπιστευμένην Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν, σφῆξῃ δὲ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν κατευθύνῃ ἀσφαλῶς.

Ἄλλ' εὐχόμενοι θερμῶς καὶ ὑπὲρ τῆς ταχεῖας πραγματώσεως τοῦ κοινοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν πόθου, τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ δηλονότι συνελεύσεως ἀντιπροσώπων αὐτῶν, πάνυ μὲν ἀναγκαίας ἀποδεδειγμένης, πάνυ δ' ἐπιωφελοῦς ἀποβησομένης, παρακαλοῦμεν μὲν Αὐτὴν, ὅπως διαδιδάσῃ εἰς τὴν περὶ Αὐτὴν χορείαν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τὰς συγχαρητηρίους ἡμῶν τε καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν ἐπὶ τῇ εορτῇ εὐχὰς, ἀπονέμομεν δ' Αὐτῇ καὶ αὐτὴς τὸν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀσπασμὸν καὶ διατελοῦμεν

Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου
τῇ 11ῃ Μαΐου 1929

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ Κύπρου ΚΥΡΙΑΛΟΣ

Ἡ ΑΝΤΙΚΡΙΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΝΟΗΣΙΑ

Ἀπὸ καταβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερον τελεῖται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἀνευ οὐδὲ τῆς παραμικρᾶς διαλείψεως μία πράξις, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, τὴν ἐννοιαν καὶ τὴν βάσιν του. Ἡ πράξις αὕτη εἶνε ἡ θεία Εὐχαριστία, τὸ κέντρον καὶ ὁ πυρῆν τῆς θείας λειτουργίας. Ἡ μετὰ τῆς εὐλαβείας πιστῆ τέλεσις τῆς πράξεώς ταύτης καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ναοῖς καὶ ὅπου ἐν γένει καὶ ὅφ' οἰασδήποτε συνθήκας συνέρχονται πρὸς προσευχὴν

οἱ πιστοί, μαρτυρεῖ περὶ τῆς μεγίστης αὐτῆς διὰ τὸν Χριστιανισμὸν σπουδαιότητος, ἐγκειμένης εἰς τὴν προέλευσιν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι οὐχὶ εἰς πάσας τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας καὶ κοινότητας ἀποδίδεται εἰς τὴν θεῖαν Εὐχαριστίαν ἡ αὐτὴ ἐννοια, διότι ὑπ' ἄλλων διαφοροτρόπως ἐρμηνεύεται. Ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν ἔχει σχέσηιν πρὸς τὴν ἐποψιν, ἀφ' ἧς ἐνταῦθα ἐξετάζεται ἡ τέλεσις τῆς θείας Εὐχαριστίας εἴτε ὡς μυστηρίου, εἴτε ὡς ἀπλῆς ἱεροτελεστίας. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει ἡμᾶς πρὸς τὸ παρὸν εἶνε τοῦτο, ὅτι ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδός της ἱεροτελεστία αὕτη πάντοτε ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἄλλ' ἐπὶ πλέον, πρὸς τὴν πράξιν ταύτην εἶνε συναφὲς καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον γεγονός, ὅτι πανταχοῦ ὅπου διεδόθη ὁ Χριστιανισμὸς καὶ, καθ' ἀκολουθίαν, τελεῖται ἡ θεία Εὐχαριστία, κατέπαυσαν αἱ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων πρότερον προσφερόμεναι αἱμακταὶ θυσίαι, χωρὶς, ἐν τοῦτοις, νὰ συνεχλίτη καὶ τὸ συναφὲς πρὸς αὐτὰς συναίσθημα τῆς ἐνοχῆς.

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἐνταῦθα εἶνε ἡ ἀναζητήσις τοῦ ἀποχρῶντος λόγου τῆς μοναδικῆς ταύτης ἱστορικῆς πράξεως. Ἡ εὐαγγελικὴ ἀφήγησις περὶ τῆς προελεύσεως αὐτῆς, τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς διαδόσεως, μᾶς παρουσιάζεται ὡς ἡ ἀπλουστερά, λογικωτέρα καὶ ἐπαρκεστερά ἐξήγησις της. Ἐὰν ὁμως ἀπορρίψωμεν τὴν ἐξήγησιν ταύτην καὶ δὴ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι προϋποθέτει τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς γεγονότος ὑπερφυσικοῦ καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, ἀπιθάνου, τότε ποῖαν νὰ δεχθῶμεν ἄλλην ἐξήγησιν; Ὅσονδήποτε καὶ ἀπορριφθῆ ἡ εὐαγγελικὴ ἐξήγησις, τὰ γεγονότα δὲν παύουν νὰ εἶνε γεγονότα καὶ νὰ ἀξιῶσι τὴν λογικὴν καὶ ἱκανοποιητικὴν ἐρμηνείαν των. Ποῖα δὲ εἶνε ταῦτα τὰ γεγονότα;

Ταῦτα εἶνε πρῶτον, ὅτι ἡ θεία Εὐχαριστία ἐτελεῖτο δημοσίᾳ καὶ πανηγυρικῶς ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν χριστιανῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου καὶ ἀδιαλείπτως ἀπὸ τῆς φερομένης ἐν τοῖς Εὐαγγελοῖς ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμερον. Δεύτερον, ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη τὴν προέλευσίν της ἐκ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐν τῇ τελέσει της ὅλως ἀγνοεῖται τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἀναλόγου Ἰουδαϊκῆς ἱεροτελεστίας, ἧτοι ἡ θυσία ἀμνοῦ. Τρίτον, καὶ μόνη ἡ ἰδέα περὶ Μεσσίας, προσφέροντος ἑαυτὸν θυσίαν, θὰ ἐγέννα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ εὐσεβοῦς ἔβραίου συναίσθημα

ἀποστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμοῦ. Τέταρτον, οὔτε ἐν τῇ ἑλληνικῇ, οὔτε ἐν τῇ ρωμαϊκῇ μυθολογίᾳ ὑπῆρχε τι ἔχον ἀναλογίαν τινὰ καὶ ὁμοιότητα πρὸς τὴν θείαν Εὐχαριστίαν, ὥστε νὰ ἐκληφθῆ αὕτη ἐξ αὐτῆς προελθοῦσα. Ἄλλ' οὐδαμοῦ οὐδ' ὑπαινιγμὸς ὑπάρχει περὶ τοῦ ὅτι ποτὲ οἱ χριστιανοὶ εἶχον ἰδέαν τινὰ περὶ τοιούτου δανεισμοῦ. Ἡ θεία Εὐχαριστία ἦτο ταυτόσημον αἶνιγμα καὶ διὰ τὸν ἑβραϊκόν, καὶ διὰ τὸν Ἑλληνα, καὶ διὰ τὸν ρωμαϊκόν. Πέμπτον, ὑπάρχουσιν, ἀπ' ἐνκντίας, θετικώταται μαρτυρίαι περὶ τοῦ ὅτι αὕτη συνεστήθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅπως τελεῖται εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ: «τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν» ὁ δ' ἀπ. Παῦλος ἐξηγεῖ: «ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ». Ἐκτοτε ἡ θεία Εὐχαριστία ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ χριστιανικῇ κόσμῳ. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διαδίδεται μεταξὺ τῶν ὄλων ἐπισημασμένων εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἐθνικῶν, τόσον, ὥστε τείνει νὰ καταστῇ παγκοσμία.

Ἐὰν γελῆναι δεχτὸς ὁ δισχυρισμὸς τῆς ἀπιστίας, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ἀπλοῦς ἄνθρωπος, ἀποσκοπήσας μὲν εἰς τὴν μεταρρυθμίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, καταδικασθεὶς ὁμοῦς διὰ τοῦτο εἰς θάνατον καὶ ταφὴν ἐν ἀγνώστῳ τάφῳ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προκύπτουν δύο τοῦλάχιστον ἀπορίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦσιν ἐπιτακτικὴν καὶ ἄμεσον λύσιν. Πρῶτον, δηλαδὴ, ποῖον ἐλατήριον ἐκίνησε τὸν Χριστὸν νὰ συστήσῃ τὴν Εὐχαριστίαν; Δεύτερον, κατὰ τίνα λόγον ἡ Εὐχαριστία αὕτη ἐγένετο δεκτικὴ παγκοσμίως, καταστάσα ἢ διακριτικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱεροτελεστία, τρόπον τινὰ ἢ εἰδοποιὸς αὐτοῦ διαφορὰ, καὶ πῶς πάντοτε τελεῖται μέχρι σήμερον; Ἐὰν τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶνε ψεῦδος, ἡ Εὐχαριστία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦτο μόνον θὰ ἐσήμαινεν: ὅτι δηλαδὴ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ κατήχησεν εἰς πλήρη ἀποτυχίαν. Ἡ Εὐχαριστία θὰ ἐντέφασκε πρὸς πᾶν ὅτι μὲ τόσῃ ἀποφασιστικότητι καὶ ὀριστικότητι ὑπεσχέθη καὶ ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς. Ἐκτὸς δὲ τούτου, θὰ ἀνήρει ἐπ' Ἰησὺ καὶ πᾶν ὅτι μὲ τόσον ζῆλον ἐκήρυττον οἱ ἀπόστολοι κατόπιν. Ἀναγιγνώσκοντες τὰ Εὐαγγέλια, οὐχὶ ἄπαξ ἀπαντῶμεν ἐν αὐτοῖς δῆλωσιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι «δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι». Δεχόμενοι τὴν περὶ τοῦ Χριστοῦ προϋπόθεσιν τοῦ ὀρθολογισμοῦ, ἐν ἑκ τῶν δύο θὰ παραδεχθῶμεν: ἢ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐν γνῶσει ἐψεύδετο τοιαῦτα προλέγων, ἢ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ πρόρρησις του ἦτο ψευδής. Ἐὰν τὸ πρῶτον, θέον νὰ θεωρηθῆ ἀπατεῶν ἂν τὸ δεύτερον, θύμα ἀπάτης. Πῶς ὁμοῦς συμβιβάζεται πρὸς τὴν τοιαύτην περὶ αὐτοῦ ἰδέαν ἢ ὑψηλὴ περὶ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς προσωπικότητος καθ' ὅλου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδέα αὐτῶν τούτων τῶν ὀρθολογιστῶν; Εἰς τὸ αὐτὸ δίλημμα περιπίπτομεν καὶ

περὶ τῶν ἀποστόλων προκειμένου. Γνωρίζομεν, δηλαδὴ, ὅτι πανταχοῦ εὐαγγελιζόμενοι «τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν», συγχρόνως εἰσηγοῦντο καὶ τὴν τελευτὴν τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἄλλ' «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγγίγερται», ἡ Εὐχαριστία θὰ ἀπετέλει ἄρησιν τῆς διδασκαλίας των καὶ θὰ ἐφίστα αἰωνίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν των εἰς τὸ ἀρχικόν καὶ κατὰ βάσιν ψεῦδος τοῦ κηρύγματός των. Ἡ Εὐχαριστία διαρκῶς θὰ ὑπεμύνησκεν εἰς πάντας ὅτι πάντες οἱ ἀπόστολοι καλῶς ἐγνώριζον, ἦτοι ὅτι τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ὀποιοῦ ἐλάλου, ἐξηκολούθει κάπου νὰ σήπεται ἐν ἀγνώστῳ τινὶ τάφῳ τῆς Ἰουδαίας!

Ὅτι δὲ θὰ ἦτο ἐπιπληκτικώτερον, εἶνε τοῦτο: ὅτι ἡ Εὐχαριστία, ἦτοι ἡ τερατωδεστέρα πασῶν τῶν δυνατῶν ἀντιφάσεων, ἐγεννήθη ἀκριβῶς ἐν ᾧ τόπῳ συνέβησαν καὶ τὰ συνδεόμενα πρὸς αὐτὴν γεγονότα. Ἐκ τοῦ τόπου τούτου, ὡς ἀπὸ κέντρου, διεδόθη καὶ ἐξηπλώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ μετὰ εἴκοσι ὅτι ἑκατονταετηρίδων πάροδον οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον οὔτε τὴν σημασίαν τῆς ἔχασεν, οὔτε τὴν δύναμιν τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἐπὶ τῶν ἀρίστων ἀντ.προσώπων τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων λαῶν. Καὶ λέγει εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἀπολογητῶν, ὅτι «ἐν ὅλῳ τῷ ἔργῳ τῆς ἀκρας ἀρνητικῆς κριτικῆς οὐδὲν ἀντικριτικώτερον τῆς ἀνοησίας, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς συστάσεως τῆς θείας Εὐχαριστίας, παγκοσμίαν λαδούσης σημασίαν καὶ παγκοσμίως διαδοθείσης, ἠδύνατο νὰ προκύψῃ τυχαίως καὶ βαθμηδόν, ἐνῶ συγχρόνως ἀποτελεῖ θεομὸν μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του». Ἐὰν δὲ εἰς ταῦτα προστεθῆ καὶ τὸ συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην προκύπτει ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ Εὐχαριστία θὰ ἀπετέλει ἀπόδειξιν ἢ μιᾶς τεραστίας πλάνης, ἢ μιᾶς ὀφθαλμοφανοῦς ἀπάτης, συνδεδουασμένης μὲ πλήρη ἀποτυχίαν, τότε εὐρισκόμεθα ἀληθῶς πρὸ κολοσσιαίου θαύματος τελείως ἀκατανοήτου καὶ ἀπιθανοῦ.

Διότι ὅσῳ περισσώτερον προσπαθοῦμεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ ὑπερφυσικὸν διὰ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τόσῳ ματαιότεραι ἀποβαίνουσιν αἱ ἀπόπειραί μας νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰ ἐρωτήματα: πῶς ἠδύνατο νὰ συμβῆ ὥστε αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ συστήσῃ τοιοῦτον θεομὸν, τοιοῦτο μυστήριον; Τί θὰ ἠδύνατο νὰ παρακινήσῃ τοὺς πρώτους μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ νὰ διακονήσῃ τὴν ἀνάμνησιν ἐνὸς θανάτου, ὁ ὁποῖος τοὺς κατέστησεν ἀπατεῶνας, ἢ θύματα ἀπάτης; Τί θὰ ἠδύνατο νὰ ὠθήσῃ ἀνθρώπους ἄλλης καταστάσεως, ἄλλης ἰδιοσυγκρασίας, ἄλλων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων νὰ ἐξακολουθοῦν τὴν τελευτὴν τῆς ἀναμνηστικῆς αὐτῆς ἱεροτελεστίας καὶ νὰ συγκατατεθοῦν εἰς τὴν ἀποθέσιν ἐνὸς ἀπατεῶνος, ὁ ὁποῖος οὔτε τὰς ἀλλεπαλλήλους ὑποσχέσεις του ἐξεπλήρωσεν, οὐδὲ τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀνατεθείσας ἐδικαίωσε;

Ἀντὶ τούτων, δεχθῆτε τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς τεκμήριον καὶ σφραγίδα τῆς θείας αὐτοῦ φύσεως καὶ ζωῆς, καὶ ἀμέσως ἔχετε ἀπλουστάτην καὶ ἐπαρκεστάτην ἐξήγησιν πάντων τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονότων. Ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐξηγήσεως ταύτης μεταβάλλει τὴν σύστασιν τῆς θείας Εὐχαριστίας καθ' ὃν χρόνον καὶ ὅφ' ἃς συνθήκας συνεστήθη, ὡς καὶ τὸ γεγονός τῆς ἀδιαλείπτου καὶ διαρκῶς διαδεδομένης τελέσεως αὐτῆς, εἰς τόσον ἀκατάληπτα πράγματα, ὥστε ταῦτα νὰ παρουσιάζωνται πολὺ θαυμαστότερα ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ θαῦμα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Γ. Π.

Ἡ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΕἰΣ ἉΓΙΟΝ ὍΡΟΣ

Ἐν τῇ Μονῇ Ζηροποτάμου τῇ 19 —5—29.—

Τὴν πρωτὰν τῆς Παρασκευῆς τῆς Διακαινησίμου 10ην λήγοντος τὸ ἀτμόπλοιον «Ζάκυνθος» μετὰ δωδεκάωρον γαλήνιον πλοῦν ἐκ Θεσσαλονίκης κατέπλευσεν εἰς τὴν Δάφνην, ἐπίνειον τῶν Καρυῶν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ λυκαυγὲς ἤρχισε νὰ φωτίζῃ τὴν ἑαρινὴν πρωτὰν, οἱ ἐκδρομεῖς εὗρισκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου διὰ ν' ἀπολαύσασιν τὸ μεγαλειῶδες θέαμα τοῦ γηραιοῦ Ἄθω, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ προβάλλει ὡς περικαλλῆς διάδημα στέφον σύμπασαν τὴν ἱερὰν τῆς Χαλκιδικῆς χερσόνησον. Ἄκρα σιγῆ, γαλήνη, καὶ μυστικοπάθεια—δείγματα τῆς ἱεροπρεπείας τῶν τόπων ἐκείνων—ἦσαν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῶν ἐκδρομῶν, ὅτε τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν. Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο, οὐδεμία κοσμικὴ κίνησις παρατηρεῖτο. Μόνον αἱ σιγαλαὶ συνομιλίας τῶν λεμβούχων μοναχῶν ἠκούοντο, οἵτινες προσήρχοντο ἐπὶ λέμβου μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Κοινοτήτος διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τοὺς ἐκδρομεῖς, οἱ ὅποιοι ἀποβιβασθέντες ὠδηγήθησαν εἰς τὸ μοναδικὸν καφενεῖον τῆς Δάφνης διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν ἐπ' ὀλίγον. Ἐκεῖ κατόπιν συζητήσεως μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων, οἱ ἐκδρομεῖς κατενεμήθησαν εἰς τρεῖς ὀμάδας ἵνα οὕτω καταστῇ εὐκολωτέρα ἡ ἐπίσκεψις τῶν μονῶν καὶ ἀντεωτέρα ἢ ἐν αὐταῖς διαμονὴ τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐκάστη ὀμάς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἐνὸς τῶν κ. κ. Καθηγητῶν ἠκολούθησεν ἰδίαν πορείαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Μονῶν. Οὕτω λ. χ. ἡ ὑπὸ τὸν κ. Κοσμήτορα ὀμάς, ἧς συμμετέσχε καὶ ὁ Κοσμήτωρ τῆς Φυσικομαθητικῆς Σχολῆς κ. Ἐ. Ἐμμανουήλ, ἤρξατο τοῦ κύκλου τῆς ἐπισκέψεως τῶν μονῶν πρωτὸν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς διὰ μέσου τῶν Καρυῶν. Ἡ ὑπὸ τὸν κ. Γ. Σωτηρίου ἐτραπή πρὸς τὴν Β, Δ., ἡ δὲ ὑπὸ τὸν κ. Π. Μπρατωιώτην

ὀμάς κατηυθύνθη πρὸς τὴν ΒΑ. Κατὰ τὴν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος ἐπίσκεψιν τῆς Γ. ὀμάδος ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς Κοσμήτωρ κ. Παπαμιχαὴλ ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ ἐν σπουδῇ τὸ Ἅγιος Ὅρος καὶ νὰ ἀναπλεύσῃ εἰς Θεσσαλονίκην συνεπείᾳ ἐπειγούσης τηλεγραφικῆς προσκλήσεως δι' ἐπισυμβάντα ἐκεῖ θάνατον στενωτάτου συγγενοῦς. Κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ὀμάδος ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἐμμανουήλ.

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον λοιπὸν ἤρχισεν ἡ ἐπίσκεψις τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὅρους. Ἐπὶ 12 ἡμέρας οἱ ἐκδρομεῖς διέσχισον τὰ κατάφυτα ἀπὸ πυκνὰς καστανέας καὶ ἐλάτας παχύσκια δάση μὲ τοὺς δροσεροὺς δρομους καὶ τὰ διανγῆ θυάκια, ἀπολαμβάνοντες τῶν ἐξόχων καὶ σπανίων φυσικῶν καλλωνῶν, πρὸ τοῦ μεγαλείου τῶν ὁποίων ἔμμενον ἀναυδοί. Πανταχοῦ ἐνηλλάσσοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀπαράμιλλοι εἰκόνες ἐκατάγλου φυσικῆς ὠραιότητος, αἵτινες ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀποτελοῦσι μαγευτικὸν πανόραμα, παρόμοιον τοῦ ὁποίου σπανίως ἐπιδεικνύει ἡ φύσις. Εἰς τὴν θελκτικὴν καὶ χαρίεσσαν ταύτην φύσιν προσδίδουσιν ἰδιάζουσαν ἱεροπρεπῆ μυστικοπάθειαν αἱ κατὰ μικρὰ διαστήματα προβαλλόμεναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυκνῶν κυπαρίσσων καὶ λοιπῶν ἀειθαλῶν δένδρων περικαλλεῖς Σκῆται, Κελλία καὶ τὰ Καθίσματα μὲ τοὺς βυζαντινορρυθμοὺς ναῖσκους τῶν. Βλέπων τις τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο θέαμα, μετασιούται εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, ὅπου διαρκῶς ἡ διάνοιά του ἀνατείνεται πρὸς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Δημιουργοῦ διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὴν παντοδυναμίαν αὐτοῦ. Ὅποιον μεγαλεῖον! Τὰ πάντα ἀποτελοῦσιν αἶνον πρὸς τὸν Πλάστην: Θαῦμα τῶν φύσεως εἶναι ἡ μαγευτικὴ τοποθεσία τῆς μονῆς Φιλοθέου, ἡ ὁποία κεῖται ἐπὶ ὑψηλῆς κοιλάδος καταφύτου ἐκ καστανεῶν, λεπτοκαρυῶν, κυπαρίσσων, ἐλατῶν καὶ λοιπῶν ἀειθαλῶν δένδρων, τὴν ὁποίαν ποτίζουσιν ἀφθόνως τὰ κρητάλινα καὶ διανγῆ ὕδατα τῶν κελαιοζόντων θυακίων τοῦ Μυλοποτάμου ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέχουσαν τῆς μονῆς περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας σιγῆς μιὰ μελωδικὴ ἀρμονία ἀκούεται ν' ἀνέρχεται ὡς ἀγγελικὸς αἶνος πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι ἡ συναυλία, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦσι τὸ γλυκόλαλον τῆς ἀηδόνος ἄσμα, τὸ κελάρυσμα τῶν θυακίων, ὁ θροῦς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων καὶ οἱ ἀρμονικοὶ ἤχοι τῶν μοναστηριακῶν σημάντρων. Γραφικώτατον ἐπίσης τὸ θέαμα τῶν παραλιακῶν μονῶν, αἵτινες, κείμεναι εἰς θέσιν περιόπτου ἐπὶ βραχωδῶν ὑψωμάτων, τὰ ὁποῖα περιλούουσι τὰ θαλάσσια κύματα, προβάλλουσι μετὰ μεγαλοπρεπείας ὡς προεύργια ἀπρόσβλητα εἰς τὰς ἐπερσίας τῶν αἰώνων τοι-

αἰται μοναὶ εἶναι αἱ τοῦ Παντοκράτορος, τοῦ Σταυρονικήτα, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Διονυσίου, τοῦ Ξενοφώντος, τοῦ Δοχειαρίου κ. λ. π. Ἐκπληξιν προῦκάλεσαν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τὸ ἀγρίως μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς ἐπὶ ἀπροσπελάστου καὶ κρημνώδους τοποθεσίας κειμένης μονῆς τῆς Σίμωνος Πέτρας, ἣτις φαίνεται ἐκ τοῦ μακρόθεν ὡς μετέωρος πύργος ὑψόμενος ἐπὶ ἀποκρήννου βράχου, τοῦ ὁποῦοι ἡ θεὰ προκαλεῖ ἰδιότυπον δέος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ.

Διακατεχόμενοι οὕτω ὑπὸ τῶν πλέον ἱερῶν αἰθιμάτων οἱ ἐκδρομεῖς ὡς ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως ταύτης, περιήρχοντο ἐν ἄκρῳ εὐλαβείᾳ ἐπισκεπτόμενοι τὰς μονὰς, ὅπου ἐτύγγανον ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν λίαν φιλοξένων μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι πρесеπάθουν διὰ παντὸς τρόπον νὰ διερμηνεύσῃσι τὰ αἰσθηματὰ των ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τῶν σπουδαστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Θεολ. Ἐπιστήμης καὶ νὰ ἐκδηλώσῃσι τὴν πρὸς αὐτοὺς πατρικὴν στοργὴν καὶ συμπάθειαν. Εἷς τινὰς μονὰς ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν εἰς τὸ ἔπακρον συγκινητικὴ. Οἱ μοναχοὶ πρὸς ἐπισημοτέραν ὑποδοχὴν εἶχον σημασιοτολῆσαι τὰς μονὰς καὶ καθ' ἣν ὥραν ὑπεδέχοντο εἰς τὴν εἴσοδον τοὺς ἐκδρομεῖς, τὰ σήμαντρα καὶ οἱ κώδωνες ἐχαιρέτιζον χαρμοσύνως μὲ τοὺς γλυκεῖς καὶ ἁρμονικοὺς ἤχους τὴν ἀφιξίν των. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ δαυμλεῖς περιποιήσεις τῶν σεβασμιῶν γερόντων, αἱ θερμαὶ χαιρετιστήριαι προσφωνήσεις καὶ προπόσεις, αἱ ἀνταλλασσόμεναι μεταξὺ τῶν Καθηγητῶν, τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν προϊσταμένων τῶν μονῶν, καὶ ἐν γένει ἡ ἐκδηλωθεῖσα ἀγάπη, μεθ' ἧς οἱ τελευταῖοι περισέβαλλον αὐτοὺς κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς εἰς τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἐνδιατήματα διαμονῆς τῶν ἐκδρομῶν, ἀποτελοῦσι τρανὸν τεκμήριον τῆς μεγάλης χαρᾶς καὶ τῆς βαθείας συγκινήσεως, ἣν οἱ ὁσιώτατοι μοναχοὶ ἠσθάνθησαν ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ τῶν μονῶν τοῦ Ἁγιωμένου Ὄρους, τὴν ὁποίαν ἐχαρκτηρίσασιν ὡς σημαντικώτατον γεγονός ὅπερ θ' ἀποτελέσῃ σπουδαῖον σταθμὸν ἐν τε τῇ περιπετειώδει ἱστορίᾳ τοῦ Ἄθω καὶ ἐν τῇ τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπερ ἦδη τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του ἔρχεται διὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ ἱερὰ ταῦτα σεβάσματα διὰ τὰ ὁποῖα σύμπας ὁ ὀρθόδοξος Ἕλληνισμὸς σεμνύνεται. Ἐπανειλημμένως ἐτόνιζον πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς οἱ μοναχοὶ, ὅτι καθ' ὃν χρόνον πλείστοι ξένοι ἐπιστήμονες καὶ σπουδασταὶ ἀλλοδαπῶν Πανεπιστημίων προσέρχοντα ἀθροῖοι πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει βυζαντινῶν μνημείων καὶ μελέτην τῶν ἐν ταῖς μοναῖς φυλασσομένων κειμηλίων, ἡμεῖς δὲ Ἕλληνες, εἷς οἷς ἔχουν παραδοθῆ ταῦτα ὑπὸ τῶν

προγόνων μας ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ ἀγνοοῦμεν καὶ παραγνωρίζομεν τὴν ἐθνικὴν ἀξίαν καὶ τὸν ὄλον ἐν διδραμιάτισαν ταῦτα ἐν τῇ καθόλου Ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἄκρας εὐλαβείας παρηκολούθουν οἱ ἐπισκέπται μας ἐν τοῖς περιλάμπροις ναοῖς τῶν μονῶν τὰς μακρὰς ἀκολουθίας καὶ τὰς ὀλονυκτίους ἀγρυπνίας, καθ' ἃς ἔβλεπον ἐπικρατοῦσαν ἀναλλοίωτον τὴν ἀρχαίαν τάξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν τῶν βυζαντινῶν χρόνων καὶ τὴν γνησίαν λατρείαν τοῦ λαοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκπληκτοὶ ἔμενον ὅταν ἤκουον ν' ἀντηχῶσιν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τῶν ναῶν κατὰ τὰς κατασκευτικὰς δεήσεις τῶν ἱερῶν τὰ μεγάλα ὀνόματα τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἰδρυτῶν καὶ εὐεργετῶν τῶν μονῶν: τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ, τοῦ Ἰω. Τσιμισκῆ, τοῦ Ἀνδρονίκου κλπ. Ἐνόμιζον πρὸς στιγμὴν ὅτι εὗρισκοντο εἰς μίαν βυζαντινὴν πολιτείαν, ὅπου παρήλαυνε πρὸ τῶν ἐφθαλμῶν τῶνδολόκληρος ὁ κόσμος ἐκεῖνος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν μεγάλην θεοσέβειαν καὶ πίστιν. Εἰς τοὺς ναοὺς οἱ μοναχοὶ πάντοτε παρεχώρουν τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τε τοὺς κ. κ. Καθηγητὰς καὶ τοὺς φοιτητὰς, μετ' ἐπιμονῆς δὲ παρεκάλουν τοὺς ἐκ τῶν φοιτητῶν κληρικοὺς νὰ συμμετέχωσι τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τοὺς δὲ λαϊκοὺς νὰ ψάλλωσιν ἐν χορῷ.

ὑπὸ τὰς φιλόφρονας ὁδηγίας τῶν εὐγενῶν σκευοφυλάκων καὶ λογίων βιβλιοφυλάκων ἐπεσκεπτοντο οἱ ἐκδρομεῖς τὰς περιωνύμους βιβλιοθήκας καὶ τὰ σκευοφυλάκια τῶν μονῶν. Λίαν δὲ προσθύμως ἐπεδεικνύοντο ὑπὸ αὐτῶν πάντα τὰ ἐπιμελῶς καὶ μετὰ προσοχῆς φυλασσομένα ἱερὰ κειμήλια καὶ ἐν γένει οἱ ἀμνηθῆτοι ἀξίαι ἐθνικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ θησαυροί, τοὺς ὁποῖους μετ' ἄκρας συγκινήσεως οἱ ἐκδρομεῖς ἔβλεπον. Εἰς τοὺς ναοὺς δὲ ἐξετίθεντο εἰς προσκύνημα πάντα τὰ ἐν ταῖς πολυτίμοις λειψανοθήκαις περικλειόμενα ἱερὰ λείψανα.

Ἐκ τῶν ἐθνικῶν μας κειμηλίων ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι ἡ αὐτοκρατορικὴ χλαμὶς τῆς Μεγίστης Λαύρας, πολυτελέστατος χρυσοῦφαντος σάκος ὅστις κατὰ παράδοσιν θεωρεῖται τοῦ Ἀυτοκράτ. Νικηφόρου Φωκᾶ, τὸ στέμμα αὐτοῦ ὅπερ εἶναι βαρύτεμος μίτρα ἐκ χρυσοῦ πεποικιλμένη διὰ μαργαριτῶν καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων, ὁ πολυτίμος ἄρχιερατ. σάκος τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων δώρον τοῦ Ἰω. Τσιμισκῆ καὶ ἡ ἐν τῇ μονῇ Βατοπεδίου περιήρημος ἐξ ἰασιπδοῦς φιάλη τοῦ Μανουὴλ Β' Παλαιολόγου. Ἐκ δὲ τῶν θρησκευτικῶν ὁ ἄρχιερ. μανδύας τοῦ ἀπαγορευθέντος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' μετὰ τῆς τοιμαντορικῆς αὐτοῦ ὀάβδου, τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀρ-

γύρου πολύτιμον Εὐαγγέλιον τοῦ μεγάλου Πέτρου, δωρεὰ εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων (ζυγίζον περὶ τὰς 32 ὀκάδας), καὶ πλείστοι χρυσοποικίλτιδι καὶ διὰ πολύτιμον λίθων καὶ σμάλτων κεκοσμημένοι θῆκαι περιέχουσαι διάσημα ἐν τῇ ἱστορίᾳ σεβάσματα καὶ τεμάχια τιμίου ξύλου, ἐξ ὧν ὡς τὸ μεγαλύτερον ἐπιδεικνύεται τὸ ἐν ἧ γράφεται ἡ παροῦσα μονὴ Ἐηροποτάμου φυλασσόμενον, προερχόμενον ἐκ δωρεᾶς τῆς Πουλχερίας.

Ἄλλ' ἀκούεται τὸ πρόσταγμα τῆς συνεχίσεως τῆς πορείας, καὶ ἡ παροῦσα διακόπτεται κατ' ἀνάγκην.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Φοιτ. Θεολογίας

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» (ἀρθ. 6—7) ὁ πρωτοπρεσβ. Βασίλειος Χούπης γράφων «Ἐπὶ τοῦ ὑποβληθέντος σχεδίου νόμου περὶ διαρρυθμίσεως τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν» γνωματεύει ὅτι ἐν ᾧ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ πορουσιάζεται ὁ κ. Ἐπουργὸς ὡς προνοῶν περὶ ἀρτιωτέρου κατάρτισμοῦ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν εἰς τρόπον, ὥστε αὐταὶ νὰ ἀποδίδουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τὸ ἀρτιώτερον μορφωμένους ἱερεῖς, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο νὰ μὴ ἀποδώσῃ οὐδένα τοιοῦτον, ἐφ' ὅσον ὑποστηρίζομεν ὅτι οὔτε καὶ θὰ προσέρχωνται καὶ πρὸς ἐγγραφήν εἰς αὐτὰς σπουδασταί, ἀνευ τοῦ δικαιώματος τοῦ διδασκαλικοῦ διορισμοῦ, καὶ ἐπομένως θὰ καταλήξῃ νὰ θεωρηθῇ ἢ διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμφέρον πρόνοια ὡς δῶρον ἄδωρον.

— Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ δημοσιεύεται ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ ρουμανικοῦ ὁ «Νόμος διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας».

— Ὁ ἐν Λονδίῳ Μ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἐν ἀνταποκρίσει αὐτοῦ πρὸς τὸν «Πάνταινον» Ἀλεξανδρείας (ἀριθ. 19) ἀπηχεῖ τὸν μέγαν θόρυβον, ὅστις εἶχε προκληθῆ ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Βατικανοῦ ἐπὶ τῇ ἀναγγελθείσῃ ἐπισκέψει τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τοῦ νῦν ἀρχιεπ. Καντουαρίας σεβ. Lang. Οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις λατίνου πατριάρχου ἐφοβήθησαν μήπως μειωθῇ τὸ γόητρον τῶν λατίνων ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκ τῶν θερμῶν διαχύσεων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν κατ' αὐτὰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Ἡ ματαίωσις τοῦ ταξιδίου εἰς Παλαιστίνην ἐδικαιολογήθη ἐπισημῶς ἐξ ἄλλων λόγων, ὡς ἀλήθεια ὅμως ἐπιστεύθη ἡ διπλωματικὴ παρέμβασις τῶν παπικῶν κύκλων.

— Ὁ πρό τιнос ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου παμψηφεί ἐκλεγείσ ὡς τα-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγαλιῶν	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑβδωμιαία	Ἦχοι
ΣΟΜΜΑΙ	2 Κυρ. Ε' Σαμαρεί.	Κυρ. Ε' Σαμαρεί.	Ζ	δ'
	9 » ζ' τοῦ Τυφ.	» ζ' τοῦ Τυφ.	Η'	πλ α'
	16 » Ζ' Ἀγ. Πατέρ.	» Ζ' Ἀγ. Πατέρ.	Ι'	πλ β'
	23 » Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	» Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	—	—
	30 » Α' Ματθαίου	τῶν Ἀγ. Ἀποστ.	Α'	πλ δ'

κτικὸς Καθηγητῆς τῆς Ἐδρας τῶν Ἐβδομήκοντα κ. Π. Μπρατιώτης ἐν ἀρθρῷ αὐτοῦ ἐν τῇ «Πρωτᾷ» ἀναπτύσσει τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῆς ἐν λόγῳ μεταφράσεως τῆς Παλ. Διαθήκης, μάλιστα ἐξ ἐπόψεως ἐλληνικῆς.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ θρησκευτικὰ.

Ἐν τῷ εἰς τὴν Βουλὴν κατ' αὐτὰς ὑποβληθέντι σχεδίῳ νόμου περὶ διαρρυθμίσεως τῶν σχολείων τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καταφανῆς πάλιν εἶνε ἡ τάσις τῆς βαθμιαίας καταργήσεως τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις. Διότι παραμένουσι μὲν 147 θεολόγοι καθηγηταὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις διὰ τὴν διδασκαλίαν—ἀτελῆ καὶ αὐτὴν—τῶν θρησκευτικῶν, οὐδὲ μία ὅμως φροντισ λαμβάνεται περὶ τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς σχολείοις καὶ ταῖς Ἱερατικαῖς σχολαῖς ἤδη ὑπηρετοῦντων δευτεροβαθμίων καθηγητῶν τῶν μαθημάτων τούτων. Τὸ ζήτημα εἶνε θεμελιῶδες διὰ τὴν καθ' ὅλου δημοσίαν ἐκπαιδευσιν, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου θὰ ἐπασχοληθῶσιν εἰς αὐτὸ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης σοβαρότητος καὶ προσοχῆς.

Ἄμυνα.

Ἐν τισι μεγάλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος, οἶμαι αἰ Πάτραι, ὁ Βόλος, τὰ Ἰωάννινα καὶ, τελευταίου, ἡ Θεσσαλονίκη, γονεῖς καὶ κηδεμόνες συνελθόντες συνέπηξαν σωματεῖον, οὐ σκοπὸς ἡ ἄμυνα ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών καὶ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς σχολείοις τοῦ δημοσίου εἰσηγουμένων καινὰς τινας διδασκαλίας ὑποσαλευούσας τὰ θεμέλια τῆς ὑγιούς τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ ἀγωγῆς καὶ παιδείσεως. Μία ἔκκλησις τοῦ σωματείου τῆς Θεσσαλονίκης «Τὰ Πάτρια» διαπιστοῦσα ὅτι «τὸ κράτος δὲν ἔλαβε δυστυχῶς τὴν ἐνδεδευμένην πρόνοιαν διὰ τὴν ἐκπαιδευσιν» κατὰ τινων «κενοσπούδων διδασκάλων», διδασκόντων «ἀρχὰς καὶ διδάγματα ἀντίθετα πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐλληνοπρεποῦς ἐκπαιδεύσεως» καὶ ὑποσκαπτόντων οὕτω «αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς χριστιανικῆς μας θρησκείας καὶ τῆς ἐλληνικῆς πατρι-

δος», ἐξηγεί τὸν λόγον τῆς συμπήξεως τοῦ σωματείου ἵνα ἀποτραπῆ ἐφεξῆς ὁ κίνδυνος τῆς ἐνώπιον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐμφανίσεως τῶν Ἑλλήνων ὡς συρφετοῦ ἀνθρώπων στερουμένων ἰδανικῶν καὶ ὡς ριψασπίδων τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν. Ὁ σκοπὸς τῶν τοιούτων σωματείων εἶνε τόσοσ ὑψηλὸς ὅστε νὰ μὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ μακρηγορήσωμεν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνισχύσεως αὐτῶν ὑπὸ πάντων τῶν ἐφρονοῦντων.

Ἀντίρροπον.

Ὁ σύλλογος τῶν πολυτέκνων γονέων ἐπέδωκεν εἰς τὴν κυβέρνησιν, τὴν βουλὴν καὶ τὴν γερουσίαν ὑπόμνημα, δι' οὗ προτείνει διάφορα ὑπὲρ τῶν τοιούτων γονέων, τῶν τέκνων τῶν καὶ καθ' ὄλου ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων παιδιῶν προστατευτικὰ μέτρα, ὅλα ἢ τιμωρία τῶν ἀμελούντων τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῶν γονέων, ἢ δῶξις τῶν χρησιμοποιούντων καὶ εἰς κυκλοφορίαν θετόντων ἄσεμνα βιβλία, περιοδικὰ καὶ εἰκόνας, ἢ διὰ παρασημοφορίας ἠθικῆ ἀμοιβῆ τῶν ἐναρέτων παιδῶν, ἢ ἀπαγόρευσις τῆς χαρτοπαιξίας καὶ τῆς κυβείας εἰς τὰ ἀνήλικα, ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ἐκπαιδευτικῶν φόρων, ἢ εἰσαγωγὴ τοῦ θεσμοῦ τῆς παιδονομίας καὶ ἄλλα. Ἴσως μεταξὺ τῶν μέτρων τούτων τιὰ δέονται συζητήσεως. Καθ' ὄλου ὅμως ἢ κινήσις τῶν πολυτέκνων γονέων εἶνε λίαν συμπαθῆς καὶ πᾶσα προστασία καὶ ὑποστήριξις αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ κράτους δέον νὰ ἐπικροτηθῆ ὑπὸ τῶν ἐννοούντων μίαν ἠθικὴν τάξιν ἐν τῇ σημερινῇ μάλιστα κοινωνίᾳ, τὴν ὁποίαν τόσοσ λυμαίνεται ὁ νεομαλθουσιανισμός.

Τὰ ἠθικὰ ἰδεώδη.

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Θεόφιλος Βορέας κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ δεξίῳσιν τοῦ νεοεκλεγέντος ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ν. Ἐξαρχοπούλου, καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ, προσφωνῶν τὸν νέον συνάδελφον εἶπε. σὺν ἄλλοις, ὅτι

τὰ ἠθικὰ ἰδεώδη εἶνε οἱ τηλανγεῖς φάροι, οἵτινες φωτίζουν καὶ ὀδηγοῦσι τὰ άτομα καὶ τὰ ἔθνη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, τὰ ἰδεώδη ἐκεῖνα εἶνε αἱ ἀρραγεῖς βάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται κατ' ἔξοχὴν ἢ εὐδαιμονία τῶν λαῶν. Διὰ τοῦτο δὲ πάντες οἱ κηδόμενοι τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας ὀφείλουσι νὰ ὑποθάλπωσι καὶ παρ' ἡμῖν τὰς ζωογόνους ταύτας δυνάμεις· ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμιων, ὁ σόφρων λογοτέχνης, ὁ συνετὸς καλλιτέχνης, ὁ περιούσιος πολιτικός· οἱ ἔνθεοι λειτουργοὶ τῆς θρησκείας, τῆς θεμίδος, τῆς παιδείας. Ἀστοχοῦσι τοῦ ὀρθοῦ, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἴπω, ὅσοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιστήμης φέρονται εἰς τὴν κατάλυσιν τῶν ὑπερτέρων τούτων ἀξιών καὶ τὴν ἀνύψωσιν νέων εἰδώλων. Ἡ ἐπιστήμη οὔτε εἶπεν οὔτε δύναται νὰ εἴπῃ ἀκόμη περὶ τῶν θεμελιωδῶν τοῦ κόσμου προβλημάτων

ἀναντιλέκτον γνώμην. Αἱ περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαι διαφέρονται καὶ σήμερον πρὸς ἀλλήλας, ὡς διεφέροντο καὶ πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ποτε δυνηθῆ ἢ ἐπιστῆμι νὰ λύσῃ τῆς αἰωνίας Σφριγγὸς τὰ αἰνίγματα καὶ ἀποκαλύψῃ τὴν ἄληθιν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων καὶ ἐλέγξῃ πολλαχῶς τὰς μέχρι τούδε κρατούσας θεωρίας καὶ ἀντιλήψεις, ποῖαν θὰ δυνηθῆ νὰ ἀσκῆσῃ αὐτὴ ἐπὶ τὴν ἠθικὴν τάξιν ἡμῶν; εἰς τὰ τολμήσῃ καὶ τότε νὰ ἐπιβάλλῃ βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τῶν ἠθικῶν ἀξιών, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ κρατηθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ καὶ διαίτησιν τῶν βίων κατὰ τὰς παντοίας αὐτῶν ἐκδηλώσεις; Μόνη ἢ ἀσυνεσία καὶ ἢ βία ἐγδέχεται νὰ προβαίνοσι καὶ πάλιν εἰς τοιοῦτα παράλογα ἐγχειρήματα. Ἡ δὲ νήφουσα ἀνθρωπότης, ἥτις φάσι σπεύδει ἀκάθεκτος πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν βελτίωσιν καὶ ἐξύψωσιν, μετ' εὐλαβείας θὰ προσπατενίξῃ ἀεῖποτε εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐγγενῶν ἰδανικῶν, μετ' ἄκρας δὲ περιοκέψεως θὰ πειθῆται νὰ μεταρρυθμίξῃ αὐτὸν κατὰ τὰς ὁμολογουμένας ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνικῆς εὐπραγίας, ἀδιαλείπτως δὲ πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπουσα θὰ κανονίξῃ τὸν βίον. Οὕτως ἐφιλοσόφησαν οἱ αἰῶνες, ἀπὸ τῶν μεγάλων ἱεροφαντῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Εἰς τὰ φιλοσοφήματα δὲ ταῦτα ἠκολούθησαν ἀπαρεργλίτως τὰ σοφώτατα καὶ φρονιμώτατα τῶν ἐθνῶν, ἅτινα ὡς ἄκρον ἀγαθὸν ἐτίμησαν καὶ τιμῶσι τὴν καλοκάγαθίαν καὶ ἐπιδιώκουσι τὴν τελείωσιν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν, ἔπειτα δὲ καὶ συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπὶ ἀδαμαντίνων βάσεων ἰδρυμένη θὰ ἰσχύῃ ἐς αἰετὸς ὅπὸ σκηνῆς φιλοσόφου ἢ γνώμης:

Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, τὰς χρεῶν σ' ἀσκεῖν, τέκνον·

θεοὺς τε τιμᾶν, τοὺς τε θρέψαντας γονεῖς νόμους τε κοινούς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρῶν κάλλιστον ἔξεις στέφανον εὐκλείας αἰετῶν.

Ἐἶνε ἐξόχως εὐχαριστοὺν ὅτι ἀπὸ τῶν στομάτων τῶν ἐλλήνων ἀκαδημαϊκῶν ἀκούονται διδάγματα τόσον ἀδράς σφροσύνης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς συνεδρίας κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀσχοληθεῖσα περὶ διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς ὑποθέσεις. Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῇ 14 ἄρξαμένου μηνός.

—Ἡ Ἁ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκεν εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ὅπως μελετήσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου γνώμας τῶν Ἀρχιερέων καὶ ποιήσῃται σχετικὴν εἰσήγησιν.

—ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου κατορθώθη Ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος ἐκ τῶν Βουλευτῶν Α. Πρόκα, Γ. Σίδερη, Κ. Αἰδωρίκη, Β. Δεληγιάννη καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Λογιστηρίου Γ. Μαντζαβίνου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως προστεθῶσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην τρεῖς Σύεδροι Ἀρχιερεῖς.

—Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀλώσεως τῆς Κηφίσεως τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἢ Ἱερὰ Σύνοδος διακόψασα τὴν

συνεδρίαν αὐτῆς ἐτέλεσεν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ Ἀθηνῶν κατασκευαστικὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος ἡμῶν Κωνσταντίνου Παλαιολόγου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἀγωνισθέντων καὶ ἀναιρεθέντων κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς ΚΠόλεως.

—Μηδενὸς ὑποβαλόντος σύγγραμμα περὶ τῶν ἐκδουλεύσεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ ἔθνος ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς ΚΠόλεως μέχρι τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως ἐπαναληφθῆ ἢ προκηρῆξαι τοῦ σχετικοῦ διαγωνισμοῦ.

—Διὰ Π. Διατάγματος ὁ συνοικισμὸς Καλλιανεία τοῦ τέως δήμου Ἀβίας, ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ ναοῦ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἄνω Δολῶν, ὑπάγεται ἐφεξῆς εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Κάτω Δολῶν.

—Παραπεδημοῦσιν ἐν Ἀθήναις δι' ὑποθέσεις τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Εἰάνθης Πολύκαρπος, Μυτιλήνης Ἰάκωβος καὶ Σάμου Εἰρηναῖος.

—Ὁ μέχρι τοῦδε διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κορίνθου πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Σακράτης Ἀναζιλῆς παραιτηθεὶς τῆς θέσεως ταύτης διορίσθη ἱεροκέρυξ Καρδίτσης, μέλλων ἐφεξῆς νὰ καθοσιώσῃ ἑαυτὸν εἰς τὸ ἱερὸν κήρυγμα. Εἰς τὸν διακεκριμένον καὶ ζηλωτὴν κληρικὸν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν μέχρι τοῦδε τόσον καρποφόρον ἐκπαιδευτικὴν δρασίαν του.

—Προνοία τοῦ σεβ. μητροπ. Μηθύμνης κ. Διονυσίου ἤρξατο δημοσιευόμενον «Δελτίον» τῆς ἱ. μητροπόλεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αἰδέσ. Οἰκονόμου Προδρόμου Ἀναγνώστου πρὸς θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν οἰκοδομὴν τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας Μηθύμνης. Τὴν νέαν συνάδελφον ἢ Ἐκκλησίαν χαίρει τιθεὶ μετὰ χαρᾶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Κατὰ τινὰς ἀνεπισήμους ἐκ Δαμασκοῦ πληροφορίας ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀντιοχείας διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς νέου Πατριάρχου ἐκρυσμῆ εἰσέτι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν τῆς Κύπρου καὶ αὐτίς ἐπιστῆ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ κακὸν τῆς πρὸς μετανάστευσιν τάσεως τῶν νέων τῆς Κύπρου, ἀνακοινῶν τὸ κείμενον ἐπιστολῆς διακεκριμένου ὁμογενοῦς τοῦ ἐξωτερικοῦ, διὰ ζοφερῶν χωμάτων εἰκονίζοντος τὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν ἠθικὴν πρὸ πάντων κατάστασιν τῶν

ἐκπατριζομένων πρὸς ἀπόκτησιν δῆθεν εὐπορίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Νέος νόμος περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐν Ρωσίᾳ κοινοτήτων καταφέρει σοβαρώτατον πλήγμα ἰδίως κατὰ τῶν κληρικῶν. Ἐφεξῆς ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς ὠρισμένην ὁμάδα θρησκευόντων (ἐνορίαν) κληρικούς νὰ τελῶσιν ἱεροπραξίας ὅπουδήποτε ἀλλαχοῦ, εἰ μὴ εἰς μόνον τὸ ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἢ χρησιμοποιοῦσα αὐτὸν διὰ τὰ τῆς λατρείας τῆς θρησκευτικῆς ὁμάς. Ἐπ' ἴσης οἱ ἱερεῖς στεροῦνται παντὸς δικαιώματος καλλιέργειας γῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἀσχολεῖται ἀπὸ τινος εἰς τὴν σύνταξιν νέου ἐσωτερικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κανονισμοῦ, ὅστις μετὰ τὴν συμπλήρωσιν του θὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας πρὸς ἐγκρίσιν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν Βαρσοβίᾳ κατεσκευάσθη νεκροταφεῖον διὰ τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς οὐδὲν θρησκεῦμα χωρητικότητος 1500 τάφων.

—Κατὰ στατιστικὴν τοῦ 1926 ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῷ μὲν 1917 αἱ ἐκεῖ ἐκκλησίαι ἠριθμοῦν μέλη 41.926.854, τῷ δὲ 1926 54.624.976, ἠύξηθησαν δὴλ. τὰ μέλη των ἐν μιᾷ δεκαετίᾳ κατὰ 12.698.122, ἧτοι 3 ο)ο ἑτησίως.

—Ὁ γνωστὸς ἐκ τῶν μελετῶν του περὶ τῆς μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννήσεων γερμανὸς Δωρ Ριχάρδος Κορχερ ἐν ἄρθρῳ του περὶ τῆς μεγάλης ἐν Μεξικῷ συγκρούσεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας πρὸς τοὺς κατολίκους ὡς αἰτίαν αὐτῆς ὑποδεικνύει τὸν γιγάντειον ἀγῶνα, ὅστις μετ' ἀξαναομένης ὀλονὲν σκληρότητος διεξάγεται μεταξὺ τῶν λευκῶν καὶ τῶν ἐρυθρῶν, ἰνδῶν ἰθαγενῶν καθ' ὀλόκληρον τὴν μέσην καὶ τὴν νοτίαν Ἀμερικὴν. Τὰ τεχνικὰ πλεονεκτήματα τῶν λευκῶν δὲν φαίνονται ἰσοφαρίζοντα τὸ ἀπὸ τῆς διαρκοῦς ἀξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐρυθρῶν πλεονεκτήματά των. Ἐν τῇ κεντρῷ Ἀμερικῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν λευκῶν μειοῦται. Ἐν Νικαράγουα οἱ λευκοὶ ἀποτελοῦν μόλις τὸ 1]6 τοῦ πληθυσμοῦ, ἐν Χονδουράς τὰ 2 ο]ο καὶ ἐν Σαλβαδῶρ μόνον τὰ 0,5 ο]ο. Ἡ Γουατεμάλα εὐρίσκειται ὀλόκληρος εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰνδῶν, ἐν δὲ τῷ Μεξικῷ ἀπέναντι 2 ἑκατομμυρίων λευκῶν ὑπάρχουσι 15 ἑκατ. ἰθαγενῶν. Ἐν Κοστα-Ρίκα δὲν ὑπάρχουν λευκοί, ἐν δὲ τῷ Παναμᾷ ὑπάρχουν μόνον πρὸς τὸν πορθμόν. Ὁ πολιτισμὸς ἐξήντησεν ἐσωτερικῶς τὴν λευκὴν φυλὴν. Οὕτω, κατὰ τὸν γράφοντα κοινωνιολόγον, τὸ ζήτημα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν Μεξικῷ δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς

πρόβλημα τοῦ κατολισμοῦ, ἀλλὰ πρόβλημα ὁλοκλήρου τῆς λευκῆς φυλῆς, καὶ δὲν ἐντοπίζεται εἰς μόνον τὸ Μεξικόν, ἀλλ' ἔχει ἔννοιαν σημασίας καὶ ἐπιρροῆς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ τμήματος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

— Ἀξιόλογος ἐκπολιτιστικὴ κίνησις σημειοῦται ἐσχάτως εἰς τὰς Ἰνδίας. Τὸ «Κοινωνικὸν Συνέδριον τῶν Ἰνδῶν» ἐκάλεσε τοὺς χριστιανοὺς καὶ τοὺς μωαμεθανοὺς τῆς χώρας ὅπως συνενώσωσι τὰς προσπάθειάς των διὰ τὴν ἐπίτευξιν κοινωνικῶν τιμῶν μεταρρυθμίσεων, ἀξίων πράγματι ἀναγραφῆς. Θὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ γάμου εἰς τὰς νέας μέχρι τοῦ 16ου ἔτους καὶ εἰς τοὺς νέους μέχρι τοῦ 21ου ἔτους. Θὰ ζητηθῆ ἐπ' ἴσης ὅπως δοθῆ τὸ δικαίωμα τοῦ δευτέρου γάμου εἰς τοὺς ἐν χρεῖᾳ διατελοῦντας ἀμφότερων τῶν φύλων. Θὰ καταπολεμηθῆ τὸ ἔθιμον τῆς πολυγαμίας. Θὰ ἐπιζητηθῆ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτοι ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, καὶ οἱ τῶν κατωτάτων λαϊκῶν στρωμάτων, εἰς τὰ σχολεῖα, τὰ πανεπιστήμια, τὰ νοσοκομεῖα κλπ. καὶ θὰ δοθῆ μεγίστη σημασία εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀντιαλκοολικῆς κινήσεως.

NEA BIBLIA

Χρήστου Α. Ἡλιοπούλου, Φιλολόγου κτλ. Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς ἐν Καλαβρυτοῖς Ἱ. Μονῆς Λαύρας τῆς Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου (1898) Ἐν Ἀθήναις 1928. Ὁ κ. Ἡλιόπουλος ἀφηγεῖται ἐν τῷ τεύχει τούτῳ τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς αὐτοῦ πρὸς διάσωσιν τῶν μνημείων τῆς Ἱ. Μονῆς Λαύρας καὶ περιγράφει τὴν κατὰ τὸ 1898 ἐνεργείαν αὐτοῦ κατορθωθεῖσαν ἐπίσκεψιν τῆς μονῆς ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Β. Οἰκογενείας. Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν λαμπρὰν ταύτην καὶ διδακτικωτάτην ἐκθεσιν ὡς ἀξίαν πύσης προσοχῆς καὶ μελέτης.

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου Ἀρσ. Θ. καὶ Φ., Ἡ μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ αἱ ὑπ' αὐτὴν ὑπαγόμεναι ἐπίσκοποι μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Θεολογίας». Ἀθήναι 1929.

Θρασυβόλου Σ. Βλησίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Βιολογικὴ Βιβλιοθήκη: IV Ἀνθρωπολογία. Μετὰ 109 εἰκόνων. Ἀθήναι 1929.

Δημητρίου Γ'. Σάββα, Τμηματάρχου Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, Βιβλία καὶ Βιβλιοθήκαι ἐν Ἑλλάδι. Τεύχος Β'. Ἀθήναι 1929.

Δημ. Ἰατοπούλου, Οἱ «προστάται» ποῦ μᾶς πολιορκοῦν γὰ νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά μας. Ἀθήναι 1929.—Ὁ λόγος περὶ τῶν παρ' ἡμῖν οὐνιτῶν.

Κ. Α. Τριανταφυλλοπούλου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Βυζαντινὸν δίκαιον. (Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας). Ἀθήναι 1929.

Σεβ. Μητροπολίτου Ἰδρυτοῦ καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάστου, Λόγος περὶ τοῦ θριάμβου τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἀνατύπ. ἐκ τῆς «Καινῆς Κτίσεως». Ἀθήναι 1929.

Μιχαὴλ Κ. Στεφανίδου, Καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῶν φιλ. Ἐπιστημῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τῇ ἐκατονταετηρίδι τοῦ Μ. Berthelot. Ἀθήναι 1929.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταγιάδων διακηρύσσει, ὅτι τὴν 2αν 9 καὶ 16ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν, ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία α) περὶ πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ λειβαδίου Στομαῖς τμήματος τοῦ λειβαδίου Ἰγκλόβου 2) καὶ μονοετοῦς ἐνοικιάσεως τῆς ὀλοτεμίας 1500 ζυγίων κausοξυλων καὶ 30.000 ὀκάδων ἀνθρώπων δασοῦς Τσουγκούρου. Ἡ συγγραφὴ τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων ἐν γένει καὶ λοιπὰ σχετικὰ ἄγγραφα εἰσὶ κατατεθειμένα ἐν τῷ ἐν Καλαμπάκᾳ συμβολαιογραφείῳ τοῦ κ. Ἀντ. Σταθάκη ἐν ᾧ οἱ βουλούμενοι νὰ διαγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Σταγιάδων καὶ Ἰλαρίου προκηρύσσει, ὅτι, ἔκτιθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τοῦ παρὰ τὴν θέσιν «Κεράμαριῷ κάμπος» χόρτου τῆς Μονῆς Ζιδανίου. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σερβίῳ τῇ 2ῃ Ἰουνίου ἔνεστ. Ἐτους ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὄρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ «πλατεῖα-Ἠλατάνων» ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σερβίῳ Νικολάου Κασσιώτη καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπ' ἀριθ. 18 ὄρους ἐ. ἔ. διακηρύξεως αὐτοῦ ἢς ἀντίγραφον εἰρηται παρὰ τε τῷ ὡς ἄνω Συμβολαιογράφῳ καὶ τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἵνα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποιήσις τῆς κόπρου τῶν ποιμιστοσασίων τῶν λειβαδίων Κελέρια καὶ Νηῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις ταυταριθμοῦ συγγραφῆς ἢς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ γραφεῖῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Χρ. Τρικκαλιανοῦ καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀλμυρῷ τῇ 26ῃ Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς Μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Χρ. Τρικκαλιανοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 4000—διὰ τὴν κόπρον τοῦ λειβαδίου Νηῆς καὶ δραχ. 3000—τῶν Κελερίων. Ἴνα γίνῃ τις δευτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δεόν νὰ καταθέσῃ λογαρ ἐγγυοδοσίας πρὸ τῆς δημοπρασίας ἢ κατὰ τὴν ὥραν αὐτῆς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1/4 τῆς ἀξίας αὐτῆς, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πάσα δι' ἀναφοράς προσφορά ἄνευ ἐγγυοδοσίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΧΗ

Δρυϊνουπόλεως καὶ Παγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Τίμημα ἑτησίως συνδρομῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 60. Ἐξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν

Ἐπαρχίῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν

ἑσωτερικῶν Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαί

Διαχείρισιν Περιοδικῶ «Ἐκκλησία».

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι